Chenkaantal
A Bi-Yearly Peer-Reviewed Tamil Journal

Volume 5, SPL Issue 1, July 2026 **E-ISSN: 2583-0481**
MLA, DOAJ Indexed

Customs and Culture of the People of Mullainilam

M. Usha, PhD Tamil Research scholar, Yadav College,
Affiliated to Madurai Kamaraj University, Madurai, Tamil Nadu, India.
ORCiD: https://orcid.org/0009-0009-8561-2965
Dr. A. T. Paranthaman, Head & Assistant Professor, Department of Tamil, Yadav College,
Affiliated to Madurai Kamaraj University, Madurai, Tamil Nadu, India.
DOI: 10.5281/zenodo.21791036

Abstract

In ancient Tamil Nadu, the forests and forested regions were considered mullai land. Sangam literature is the best source to understand the lifestyles of ancient Tamils. These literatures describe in detail the life patterns, customs, and cultures of the people of Mullai land. Just as men were known for their bravery during the Sangam period, women were known for their learning, love, manners, and greatness. Only the Mullai shepherds used to prove their valor and then marry women, a practice described extensively in Mullai kalippa songs. This article aims to explore the importance of the Mullai land people's food habits, customs, pastoral professions, and household dignity.

Keywords: Sangam Period, Mullai Land, Customs, Culture.

References

[1] Ilangkumaran. *Purananooru*. Varthamanan Pathippagam.
[2] Ilampooranar. *Tholkappiyam Porulathikaram*. Mullai Nilaiyam.
[3] Saminathaiyar, U.Ve. *Kurunthogai (Mulamum Uraiyum)*. Kabir Achchukkoodam.
[4] Subramaniyan, Sa.Ve. *Mullaipattu*. Meiyappan Pathippagam.
[5] Jeyapal, Ira., Munaivar. *Agananooru (Mulamum Uraiyum)*. New Century Book House.
[6] Thakshanamoorthi, A. *Aingurunooru (Thoguppu -1)*. New Century Book House.
[7] Balasubramaniyam. *Narrinai (Mulamum Uraiyum)*. New Century Book House.
[8] Manickavasagan, Gna. *Paththuppattu (Mulamum Uraiyum)*. Uma Pathippagam.
[9] Manickavasagan, Gna. *Purananooru (Mulamum Uraiyum)*. Uma Pathippagam.
[10] Muthuchami, A. *Sangga Ilakkiyathil Ayar*. Dec. 1993.
[11] Venkatasami Nattar, Na.Mu. *Agananooru*. Kazhaga Veliyitu.

Author Contribution Statement: NIL.
Author Acknowledgement: Nil
Author Declaration: Nil
The content of the article is licensed under https://creativecommons.org/licenses/by/4. 0/ International License.

செங்காந்தள்
அறிஞர்களால் மதிப்பீடு செய்யப்படும் தமிழ் ஆய்விதழ்

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

முல்லைநில மக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் பண்பாடும்

மு .உஷா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் உயராய்வு மையம், யாதவர் கல்லூரி,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப் பெற்றது, தமிழ்நாடு, இந்தியா.
ORCiD: https://orcid.org/0009-0009-8561-2965
முனைவர் அ. த. பரந்தாமன், துறைத் தலைவர், தமிழ் உயராய்வு மையம், யாதவர் கல்லூரி,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப் பெற்றது, தமிழ்நாடு, இந்தியா.
DOI: 10.5281/zenodo.21791036

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தொல் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட காடும் காடு சார்ந்த பகுதி முல்லை நிலமாகும். பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கைமுறைகளை அறியச் சிறந்த சான்று சங்க இலக்கியங்களாகும். அவ்இலக்கியங்களில் முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள் ஆகியன பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.சங்க காலத்தில் தமிழ் மக்களுள் ஆண்கள் வீரத்திற்குப் பெயர் பெற்றது போல், பெண்களும் கற்பிற்கும், அன்பிற்கும், பண்பிற்கும், பெருந்தன்மைக்கும் பெயர் பெற்றவர்களாக இருந்தனர். முல்லை நில ஆயர்கள் மட்டுமே ஏறுதழுவி வீரத்தை நிரூபித்துப் பெண்களை மணம் முடிக்கும் வழக்கம் முல்லைக்கலிப் பாடல்களில் மிக அதிகமாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. முல்லை நில மக்களின் உணவு முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள், மேய்த்தல் தொழில், மனையின் மாண்பு முதலிய வாழ்க்கை முறைகளின் முக்கியத்துவத்தை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குறிப்புச் சொற்கள்: சங்க காலம், முல்லை நிலம், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு.

முன்னுரை

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் மக்கள் பல குடிகளாகவும், பல பிரிவுகளாகவும், பல தொழில் செய்பவர்களாகவும் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தனர். பசிப்பிணியும், பகையும் நீங்கி மக்கள் வளமாக வாழ்ந்தனர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்கு நிலப்பகுப்பும், இந்நிலத்தின் தொழில் அடிப்படையில் குடிமுறைகளையும் அமைத்துக்கொண்டனர். பிறநாட்டினர் தமிழகம் வந்து வாணிபம் செய்யும் அளவிற்கு மக்கள் ஏற்றம் பெற்று விளங்கினர்.அம்மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றிணைந்து நின்றது கடவுள் நம்பிக்கை. முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன் என நானிலத் தெய்வங்கள் பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மக்களிடம் சமயப் பூசலும், மத வேறுபாடும் இல்லாத காலம் சங்க காலம் ஆகும். சங்க காலத் தமிழகம் மூவேந்தர் ஆட்சியிலும், குறுநில மன்னர்களின் ஆளுகையிலும் இருந்தது. இவர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தது சில காலமே. அவ்வாறு ஒற்றுமையாக இருந்த காட்சியை உளமகிழப் புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர். மன்னர்கள் ஆட்சியில் மக்கள் கவலையின்றித் தனித்து வாழ்ந்தனர். அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றும் மக்கள் வாழ்வில் மலர்ந்தன.இக்காலத்தில் தமிழ் மொழியானது புலவர்களாலும், வேந்தர்களாலும், வள்ளல்களாலும் போற்றப்பெற்றது. இவர்களின் புலமைக்கு மதிப்பும், பிற மொழிச் செல்வாக்கும் இல்லாத காலம் சங்க காலம். இக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் தான் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இவ்விலக்கியப் பாடல்கள் போன்று உலகில் வேறு மொழியில் தோன்றவில்லை எனலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் முல்லைத் திணைப் பாட்டுகள்

சங்க இலக்கியங்களில் எட்டுத்தொகையில் காணலாகும் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் மொத்தம் 230 ஆகும். அவை நற்றிணை - 28 பாடல்கள், குறுந்தொகை - 45 பாடல்கள்,

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

ஐங்குறுநூறு - 100 பாடல்கள், கலித்தொகை - 17 பாடல்கள், அகநானூறு - 40 பாடல்கள். பத்துப்பாட்டு நூல்களில் முல்லைப்பாட்டு – 103 அடிகள் ஆகும்.

முல்லைத்திணையும் மக்களும்

இந்தியாவில் தமிழகம் தொன்மையும் பெருமையும் வாய்ந்தது. அத்தமிழகத்தில் மக்கள் இனக்குழுக்களாக திணைகளின் அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டிருந்தனர். அவற்றுள் காடும் காடு சார்ந்த நிலமும் முல்லை நிலமாகும். இங்கு வாழும் மக்கள் ஆயர், ஆய்ச்சியர் ஆவர். "ஆயர் என்பார் நிறை மேய்ப்போர் எனவும், காடு பற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்து மக்களாயினர் எனவும்" தொல்காப்பியப் பொருளதிகார இளம்பூரணர் உரை (ப. 20) கூறுகிறது. மேலும், பொதுவன், ஆயன் என்பன குலம் பற்றி வரும் எனவும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார். 'ஆயர்' என்னும் பெயர் ஆவினம் என்று பொருள்படும் 'ஆ' என்ற திராவிடச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. 'ஆயன்' என்ற சொல் பசு என்ற பொருளையுடைய 'ஆ' என்பதிலிருந்து வந்தது என எளங்குளம் குஞ்ஞன் பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். இம்முல்லை நில மக்களை இடையர், இடைச்சியர், கோவலர், கோவிந்தர் எனப் பல பெயர்களிலும் அழைப்பர்.

'இடையர்' என்பதற்குச் செல்வம், வாழ்க்கை நிலை ஆகியவற்றில் தலையாயவராய் உள்ளவர்களுக்கும், நாள்தோறும் உழைத்து வயிறு வளர்க்கும் கடையோருக்கும் இடைப்பட்டவரே இடையர் என்றும்,குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் மருத நிலத்திற்கும் இடைப்பட்ட முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் இடையர் ஆவர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வரூஉம் கிழவரும் உளரே (தொல். பொருள். அகத்திணையியல், நூ. 21)

என்று ஆயர்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. மனித வாழ்க்கை முறைகளை எடுத்துக் கூறும் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியத்தால் எடுத்தியம்பப் பெற்றவர்கள் ஆயர் இனத்தவர் என்பது இதன் மூலம் தெரியவருகின்றது. ஆயம் என்றசொல்லுக்குப் 'பசுத்திரள்' என்று பொருள் கூறுகிறது செந்தமிழ் அகராதி (ப. 53). 'ஆயர்' என்றால் 'ஆயம்' என்றும், 'ஆயம்' என்ற சொல்லுக்குத் 'தாய்' என்பது பொருள். தாய்போல் பால் கொடுத்துக் காப்போர் என்று நந்தமண்டல சதகம் 1894 (ப. 69) விளக்கம் தருகின்றது.

காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் முல்லை நிலம் மேய்ச்சல் நிலம் என்பதால் அங்கு ஆடு மாடுகளே மிகுதியாக இருந்தன. எனவே, ஆவினை மேய்த்துக் காப்பவர் ஆயர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் ஆநிரைகளை உயரிய பொருளாகப் போற்றினர். எனவே, தான் மன்னராட்சிக் காலத்தில் பகைநாட்டின் மீது போர் தொடுத்துச் சென்றதும் முதலாவதாகச் செல்வமாகக் கருதப்படும் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்களின் பெருஞ்செல்வமான ஆநிரைகளை மேய்ப்பதும், அவற்றைக் காப்பதும், அவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பொருட்களை விற்று வாழ்வதும் ஆயர்களின் வாழ்க்கை முறையாகும். இதனை,

புனத்துளான் எந்தைக்குப் புகா உய்த்துக்கொடுப்பதோ?
இனத்துளான் என்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ?
திணைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்று மேய்க்கிற்பதோ? (முல்லைக்கலி, பா. 8: 31-33),

என்ற முல்லைத் திணை பாடலின் தலைவியின் கூற்று மூலம் அறியலாம். இடையர் என்பதற்கு, இடை மடி என்பது மடி என்று பொருள் விளக்கம் தருகின்றது நந்தமண்டல சதகம் (ப. 68). "மடியில் உண்டான பாலால் ஜீவிப்பவர்" என்று விளக்கம் தருகின்றது. எனவே, மேற்காணும் சான்றுகளின் மூலம் அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்தாலும், பசுவினாலும் பெற்ற பெயராகும் என்பதை உணர முடிகிறது.

முல்லை நில மக்கள் 'கோவலர்' எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். கோவலர் என்பதற்கு "கோவர் - கோவலர் - பசுவையுடையவர்" (ப. 70) என்று நந்தமண்டல சதகம் கூறுகிறது. இவர்கள் ஆடுமாடுகளை ஓட்டிச் செல்லும்போது கையில் கோல் வைத்திருப்பர். இக்கோல்கள்

மேய்ச்சல் பகுதியை நோக்கி ஆடுமாடுகளை ஓட்டிச் செல்வதற்கும், அவை ஒன்றோடு ஒன்று முட்டிக்கொள்ளும்போது விலக்குவதற்கும் பயன்படும். இதனை,

ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்
ஏறுடை இனநிரை வேறுபுலம் பரப்பி (நெடுநல்வாடை, பா. 3-4)

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், ஆடுமாடுகளுக்கு வேண்டிய இலைத்தழைகளைப் பெறக் கிளைகளை வளைத்து ஒடிப்பதற்குக் கோல் உதவும் என்கிறார் டாக்டர் அ. முத்துசாமி. (சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப. 21) மேற்கூறிய சான்றுகளின் மூலம் கோவலர் என்னும் பெயர் முல்லைநில மக்கள் தங்களின் ஆநிரைகளைக் காக்கப் பயன்படும் கோலால் பெற்ற பெயராகும் என்பதை உணரமுடிகிறது. ஆயர்கள் தொன்மையானவர்கள். இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்து வரும் இடத்திற்கு ஏற்பவும், வளர்ந்துவந்த கால்நடைகளுக்கு ஏற்பவும் பெயர் பெறுகின்றனர். இவர்கள் பழமையான தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் போன்ற நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள சிறப்பினைப் பெற்றவர்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

முல்லை நிலத்து அறிஞர்களும், ஆட்சியாளர்களும்

சங்க கால ஆயர்குல அறிஞர்கள் நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதை அவர்தம் பாடல்களைக் கொண்டும், ஏனைய அறிஞர்கள் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ள பாடல்களைக் கொண்டும் துணிந்து கூற முடிகிறது. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார், இடைக்காடனார், இடையன் சேந்தன் கொற்றனார், இடையன் நெடுங்கீரனார், இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார், மிளைவேள் தித்தன், பாரி மகளிர் முதலியோர் ஆயர்குல அறிஞர் பெருமக்களாவர். இவர்களுள் சிலர் அகத்துறைப் பாடல்களையும், புறத்துறைப் பாடல்களையும் பாடியுள்ளனர். சிலர் அகத்துறைப் பாடல்களை மட்டுமே பாடியுள்ளனர். அ.முத்துசாமி என்பவர் ஆயிரத்து தொண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம் (ப. 12) என்ற நூலில் கூறிய செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளனர். எனவே, ஆயர்கள் ஆடு மாடுகளை ஓம்பி வாழ்ந்தவர்கள் மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் மூலம் இலக்கியப் புலமை பெற்றவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர்.

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் செங்கோலோச்சிய பெருமைக்குரியவர்களுள் ஆயர்குலத்தவரும் அடங்குவர். அழுந்தூர் வேள், ஆய் அண்டிரன், ஆய் எயினன், இருங்கோவேள், எருமையூரன், எவ்வி, எழினி, கழுவுள்திதியன், நன்னன் ஆய், நன்னன் வேண்மான், நாங்கூர் வேள், நெடுவேளாவி, பாரி, பொருநன், வாட்டாற்று எழினியாதன், வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் முதலியோர் ஆயர்குல ஆட்சியாளர்களாவர். இவர்களுள் பலர் அரசர்களாகவும், ஊர்த் தலைவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பதை டாக்டர். அ. முத்துச்சாமி (ஆயிரத்து தொண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 49) என்ற நூல் செய்தியைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். மேற்கூறிய சான்றுகளின் மூலம் ஆயர்களில் பெரும்பாலோர் ஆட்சியாளர்கள் தோன்றியிருப்பதிலிருந்துஅவர்களின் அறிவுச் சான்றாண்மையும் புலப்படுகிறது.

முல்லை நில மக்களின் உணவு, உடை, இருப்பிடம்

முல்லை நில மக்களின்ஆடு, மாடுகளைக் கொண்டு செல்வம் படைத்தவர்களாக வாழ்ந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் எளிமையான உணவையே உட்கொண்டனர். நண்டினது மிகச்சிறிய குஞ்சுகளைப் போன்ற திணையரிசியைக் கொண்டு ஆக்கிய சோற்றைப் பாலுடன் உண்டு, விருந்தினருக்கும் அளித்தனர்.இதனை,

மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயின் சேப்பின்
இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப்பன்ன
பசுந்தினை மூரல் பாலோடும் பெறுகுவீர் (பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா. 166-168)

என்ற பாடலால் அறியலாம். ”ஆயர்நன்கு விளைந்த முற்றிய நெல்லை அரிசியாக்கி ஆம்பற் பூவோடு சேர்த்துச் சமைத்து உண்டனர்” என அகநானூறு (பா 78:6 -18) கூறிகிறது. மேலும்,

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

முல்லை நில மக்கள் செம்மறியாட்டின் பழுப்பு நிறம் வாய்ந்த முதிர்ந்த தயிரில் வரகரிசியையும் ஈயலையும் பெய்து சமைத்த புளிச்சுவைமிக்க சோற்றில் வெண்ணெயை இட்டு உண்டனர் என்று அகநானூறு (பா. 394: 2-6) கூறுகிறது. ஆயர்கள் பாலில் அரிசியைப் பெய்து பாற்சோறு ஆக்கி உண்டனர் என மலைபடுகடாம் (பா. 417) கூறுகிறது. முல்லை நில மக்களின் இருப்பிடத்தை அடைந்தவர்களுக்கு சங்கு போன்ற வெண்மையான பசுக்களின் பாலைத் விருந்தினர்களை ஆயமகளிர்தந்து உபசரிப்பர். அதனை அருந்தி வழிநடையின் வருத்தம் தீர்ந்து புதிய பலத்தைப் பெறுவீர்கள் என்று ஆயர்கள் உபசரித்தை,

வளைஆன் தீம்பால் மிளைசூழ் கோவலர்
வளையோர் உவப்பத் தருவனர் சொரிதலின்
பலம்பெறு நசையொடு பதிவயின் தீர்ந்தநும்
புலம்புசேண் அகலப் புதுவீர் ஆகுவீர் (மலைபடுகடாம், பா. 408-412)

என்ற பாடலால் முல்லை நில மக்கள் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்கள் என்பதைத் தெளிய முடிகிறது. இதன் மூலம் முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கை முறை சீரும் சிறப்புமாக இருந்ததை அவர்களின் உணவுமுறைகளை வைத்தும், அவர்கள் விருந்தினர்களின் பசியைப் போக்கியதோடு மட்டுமில்லாமல் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கரிய உணவைக் கொடுத்து உபசரித்த அவர்களின் உயர்ந்த மாண்பினையும் உணர முடிகிறது.

முல்லை நிலக் கடவுள்

முல்லை நிலக் கடவுள் மாயோன் ஆவார். மாயோன் என்றழைக்கப்படக்கூடிய திருமாலை முல்லை நில ஆயர்கள் வழிபட்டனர். மாயோனைக் குறிக்க வழங்கும் திருப்பெயர்களுள் ஒன்றாகிய 'நெடியோன்' என்னும் பெயர் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகிய முருகனுக்கும் வழங்கப்பெற்றுள்ளது என்று அகநானூறு (பா. 149: 16) கூறுகிறது. 'மாயோன்' என்னும் சொல்லுக்குக் கருநிறமுடையவன் என்பது பொருள் (ஆ.சிங்கார வேலு முதலியார் அபிதான சிந்தாமணி, ப. 3168). முல்லை நில ஆயர்கள் செழிப்பு மிக்க மரஞ்செடிகொடிகள் நிறைந்த காட்டின் செறிவான கருமையை மாயோன் என நினைத்துப் போற்றி வணங்கினர் என டாக்டர் ஆ.முத்துசாமி (மு.கூ.நூ) கூறியுள்ளார். ஆயர்கள் காமனை வழிபட்டதாகக் கலித்தொகைப் பாடல் (109: 19-20) புலப்படுத்துகின்றது. மேலும், எருமைக் கொம்பை நட்டு அதைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டதாகவும் கலித்தொகை (பா. 114: 13) குறிப்பிடுகிறது. ஆயர்குடியில் பிறந்த முதுமகளாகிய மாதரி, இயக்கி என்னும் பெண் தெய்வத்திற்குப் பாற்சோறு படைத்து வணங்கியதாகச் சிலப்பதிகாரம் (பா. 15: 115-118) கூறுகிறது. சிலம்பில் மாதிரி என்ற பெண் தான் வளர்க்கும் கால்நடைகளைப் பாதுகாக்கவும், தீங்கு வராமல் இருக்கவும் மதுரைக்காண்டத்தில் கண்ணபிரானின் புகழை ஆய்ச்சியர் குரவையாடி வழிபாடு செய்ததைக் காணமுடிகிறது.

முல்லைநில மக்கள் தெய்வமான திருமாலை வழிபாடு செய்வதையும், குரவைக் கூத்தாடித் திருமாலுக்கு வணக்கம் செலுத்துவதையும் கலித்தொகை சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதனை,

"தொல்கதிர்த்திரிகியாற்பரவுவதும்" (கலி., பா. 104-78)
"பாடுஇமிழ் பரப்பகத்து அரவணை அசைஇய
ஆடுகோள் நேமியற் பரவுதும்" (கலி., பா. 105: 71-72)

என்ற பாடல் வரி விளக்குகிறது. மேலும், முல்லை நிலப் பெண்கள் தலைவன் வருவான் என்று ஆற்றியிருக்கும் கற்புத் தன்மை கடவுள் தன்மை வாய்ந்தது என்று கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணன் என்ற புலவர்,

கடவுட் கற்பின் அவன் எதிர் பேணி
மடவை மன்ற நீ எனக் கடவுபு
துனியல் வாழி தோழி சான்றோர்
புகழு முன்னர் நாணுப

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

பழி யாங்கு ஏல்பவோ காணுங் காலே"

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் (252) கூறியுள்ளார். இங்குத் தலைவியின் கற்பு கடவுள் தன்மையுடையது என்ற சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது. எனவே முல்லைநில மக்கள் கற்பிலும், பக்தியிலும் அவர்கள் குலதெய்வ வழிபாட்டிலும் மிகுந்தஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

முல்லைநில மக்களின் தொழில்கள்

தொழில் என்பது ஒருவனுடைய வாழ்க்கைக்கும், வாழ்வாதாரத்திற்கும், மனநிறைவையும் தரக்கூடிய ஒரு செயல் ஆகும். மனித முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத காரணிகளுள் ஒன்று தொழில் ஆகும். அத்தொழில் மனிதனுக்கு மனித சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் ஊன்று கோலாக அமைகிறது. ஒருவன் செய்யும் தொழிலைவைத்துதான் அவனையும் அவன் சமுகத்தையும் உறுதி செய்யப்படுகிறது. அவ்வகையில் முல்லைநில மக்களின் முதன்மைத் தொழில் கால்நடைகளை மேய்த்துக் காப்பது ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதி முல்லை நிலமாகும். தலைவன், தலைவி காத்திருத்தலை உரிப்பொருளாகக் கொண்ட இம்மக்களின் முதன்மைத் தொழில் மேய்ச்சல் ஆகும். கால்நடை வளர்ப்பில் கைதேர்ந்த முல்லைநில மக்கள் அதில் கிடைக்கும் பொருட்களை வைத்துத் தன் வாழ்க்கையை நடத்தினர். மேய்ச்சல் நிலங்களையும் தன் இருப்பிடத்திற்கு ஏற்றாற் போல் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டனர். அவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்த வாழ்க்கை முறையினை,

சிலுகாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்
வறுதுயர் அலமரல் நோக்கி ஆய்மகள்
இன்னே வருகுவர் தாயர் என்போள்

என்றமுல்லைப்பாட்டு (12-16) பாடல் வரிகள் கோவலர் ஆநிரைகளை மேய்த்து வீடு திரும்பும் காட்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆநிரைகளை மேய்த்தலின் போது, இளங் கன்றுகளைத் தாயிடமிருந்து பிரித்துத் தனியே வீட்டில் கட்டிவிட்டு, அதனை மேய ஓட்டுவர் என்பதை அகநானூறு (293) பாடல் மூலம் அறியலாம். ஆயர்கள் கையிலுள்ள நீண்டகோல், கோடாரியால் இலைத்தழைகளை ஒடித்து ஆடுகளுக்கு உண்ணக்கொடுப்பர் ஆடுமாடுகள் நீர் அருந்த குந்தாலியால் நீர் ஊற்றுகளைத் தோண்டுதலும் உண்டு. இதனை,

வியன் சுரைப்படுமணி இனநிரை உன்னிய
கோவலர் விடுநிலம் உழைத்த கலுழ்கண்கூவல்

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுவது (321: 6-8) சிறந்த சான்றாகும். மேய்த்தலின் போது காலையில் சென்று மாலையில் வீடுதிரும்பும் ஆயர்கள் ஆநிரைகள் மேயும் இடத்திற்கு பால்கறக்கும் கலத்தினை எடுத்துச்சென்றார்கள் என்பதை, "கலத்தொடுயாஞ்அக் செல்வும் நாடிப் புலந்தும்" என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் (116: 14-15) பதிவு செய்துள்ளது. ஆயர்கள் தன் வீட்டிலிருந்து விடியற்காலையில் பல்வகை இடத்திற்கு ஆநிரைகளைக் கன்றுடன் ஓட்டிச் சென்று மேய்த்தலை, ஈடுபடுத்தியதை,

பாங்கரும் பாட்டம்கால் கன்றோடு
செல்வேம் யாம் (கலித்தொகை, பா. 116:1)

எனக் கலித்தொகை பாடலடி சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆயமகள், பசுவிலிருந்து கிடைத்தபாலில் தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்த செய்தியை, "பல் ஊழ் தயிர் கடையத் தா அயவுள்ளி மேல்" என்ற முல்லைக்கலி (106: 31) பாடல் உரைக்கிறது. ஆயமகள் மோர் எடுத்து, அதை அருகிலுள்ளஊர்களுக்கு விற்ற செய்தியை,\

அளைமாறி வரும்
செல்வம் எம்கேள்வன் தருமோ?

என்ற கலித்தொகைப்பாடல் (108: 4-5) விளக்குகிறது. "அளைமாறிப் பெயர்தருவாய்அறிதியோ" என்ற கலித்தொகைப் பாடல் (108 : 26) சுட்டுகிறது. முல்லை நில மக்கள் கால்நடைகளை

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

வளர்த்து அதிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்களை வைத்து மிகவும் பொன்பொருள் சேர்க்காமல் பசுங்கன்றுகளை வாங்கி வளர்த்தனர். இவர்களின் வாழ்க்கை சிறப்பாக இருந்த முறையினை,

ஆகாத்து ஓம்பி ஆப்பயன் அளிக்கும்
கோவலர் வாழ்க்கை ஓர் கொடும்பாடு இல்லை (அடைக்கலக் காதை வரி, 130-131)

என்று சிலப்பதிகாரப் பாயிர வரியில் உணர்த்துகிறது. முல்லை நில மக்கள் சிறுதானியங்களையும் பயிரிட்டனர். இவர்களின் நிலம் வான்நோக்கும் விளை நிலமாகும். கார்காலத்தில் மழை பெய்தவுடன் உழுது வரகு, தினை, எள், அவரை முதலிய பயிர்களை அவர்கள் பயிரிட்டனர். இவர்கள் தம் மனைக்கு அருகிலேயேபிறர் செல்வதற்கு அரிய இடத்திலேயே பயிர் செய்ததை முன்பு கூரிய கலித்தொகைப் பாடல் (116:1) தெளிவுபடுத்துகிறது. மேற்கூறிய சான்றுகள் வழி முல்லை நில மக்கள் மேய்ச்சல் தொழிலே மட்டுமில்லாமல் தன் இருப்பிடத்திற்கு ஏற்றாற்போல் உழவுத்தொழிலிலும் ஈடுபட்டதை அறிய முடிகிறது.

பழக்கவழக்கங்களும் பண்பாடும்

ஆயர்கள் தான் வாழும் வாழ்க்கை முறைக்கு ஏற்ப பழக்கவழக்கங்களைக் கடைபிடித்தனர். முல்லைநில மக்கள் அணிந்துள்ள ஆடை ஒற்றை ஆடையே என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை(175) கூறுகிறது. இந்த ஆடை அழுக்கு அடைந்து காணப்படுமாம். கரிய உடம்பையுடையவர்கள் செந்நிறம் ஊட்டப்பெற்ற துவர் ஆடை அணிந்திருப்பர். இதனை, "காயாம்பூஞ் சண்ணிக் கருந்துவர் ஆடையை" எனக் கலித்தொகைப்பாடல் (108:4-5) சுட்டுகிறது. ஆயர்கள் நிலத்தைப் பண்படுத்த கலப்பை பயன்படுத்தியதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (188) பாடல் வரி சுட்டுகிறது. மேலும், பொருட்களை வண்டியில் பூட்டிச் செல்வதும், தானியங்களைக் குதிர்களில் போட்டுப் பாதுகாத்தாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (176) விளக்குகிறது. முல்லைநில மக்கள் தானியங்களையும், மலர்களையும், வேறு பிற பொருட்களையும் எடுத்துச் செல்வதற்குப் பனை ஓலையைக் கொண்டும் பனை மட்டையிலிருந்து கிழித்தெடுக்கப்பட்ட மட்டையைக் கொண்டும் செய்யப்பட்ட பெட்டிகளையும் வரகைத் திரிப்பதற்குத் திரிகையையும் பயன்படுத்தினர். முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆய்ச்சியர்கள் ஒவ்வொருக்கும் இருள்புலந்த வைகறைப் பொழுதில் தயிர் கடைதல் நடைமுறையில் இருந்துள்ளது. தன் பழமை மாறாமல் வைகறைப் பொழுதில் ஆய்ச்சியர் கயிரும், மோர் மத்தும் கொண்டு தயிர் கடைவர். அவர்கள் தயிர் கடையும் சிறப்பினை, "பால் கடை நுரையின் பரூஉ மதிப்பு" அகநானூறுப் பாடல் (224) கூறுகிறது. ஆயர்கள் வாழும் பகுதியில் தீய நிமித்தங்கள் தோன்றினால் அத்துன்பங்களைப் போக்க ஆய மகளிர்கள் தம் குலதெய்வமாகிய கண்ணனை வேண்டிக் குரவைக் கூத்துஆடுகின்ற செய்தியைச் சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர் குரவைப்பாடல் வரி சுட்டுகிறது. மேலும், ஆய்ச்சியர் குரவையில் பங்குபெறும் ஏழுவகையான பெண்கள் ஏறுதழுவலின் போது தமக்கென ஒவ்வொரு ஏற்றினைக் குறிப்பிட்டு, அந்தஏழு ஏறுகளைத் தன் மணவினைப் போட்டிக்குவார்த்தனர் என்றும் ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடல், "தொழுவிடை ஏறு குறித்து வளர்த்தார் எழுவர் இளங்கோதை யார்" சிலம்பு – ஆய்ச்சியர் குரவை விளக்கம் கூறுகிறது. வெற்றி பெற்ற வீரனைத் தான் மணக்க வேண்டும் எனவும், தனக்கு ஏற்ற துணைவனாக இருக்க வேண்டும் என்றும், அவளது வீரம் நிறைந்த இளைஞர்களையே திருமணம் செய்வோம் என்றும் உறுதியாக இருந்தனர். வீரம் இல்லாத இளைஞனை ஆயர்குலப் பெண்கள் மறுமையுலும் கூட விரும்பமாட்டாள் என்பதை, "கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும் புல்லாளே ஆயமகள்" என கலித்தொகை (பா. 63-64) பாடலில் அறிய முடிகிறது.

முல்லை நில மக்கள் ஆநிரைகளை மேய்ப்பதற்காகக் காலையில் புறப்பட்டுச் செல்வதும், மாலையில் வீடு திரும்புவதும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். மேய்த்தலின் போது தங்களின் களைப்பு அறியாமல் இருக்க, அழகிய இசைக் கருவியாகிய புல்லாங்குழலில்

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

இசைப்பதைத் "கொன்றை அம் தீம் குழல் மன்று தோறு இயம்ப" என்று நற்றிணைப் பாடல் (364) கூறுகிறது. மேலும், முல்லை நிலத் தலைவன், ஆயர்கள் வளர்க்கும் ஆநிரைகளை கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள பெரிய மரங்களுக்கும் நெருப்பிட்டு இரவு முழுவதும் எரியச் செய்து ஆநிரைகளைக் காப்பாற்றியதையும், கார்காலத்தில் காட்டில் தங்கியதையும்,

கொல்லைக் கோவலர் எல்லிய மாட்டிய
பெருமர ஒடியல் போல...
நனி கடல் முகந்து செறிதக இருளிக்
கனைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றிக் கார் செய்து (நற்றிணை, பா. 289)

எனும் நற்றிணைப் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேற்கூறிய செய்திகள் மூலம் ஏறுதழுவல் என்பது சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை இன்று வரை ஆயர்களின் வீர விளையாட்டுகளில் ஒன்றாகத் தெரிகிறது. மேலும் ஆநிரைகளைக் காப்பதும், மேய்த்தலின் போது இசையின் பயனை அனுபவிப்பவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பதை அறிய முடிகிறது. முல்லை நில மக்கள் தன்னிடமுள்ள பால் பொருட்களை மற்ற நில மக்களுக்கு விற்று அவர்களிடமிருந்து பண்ட மாற்று முறையில் அரிசியைப் பெற்று, அவ்வரிசியை மரத்திரிகையில் சுழற்றவதை அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துக் கூறுகிறது. மேலும், அவர்களின் காவல் தெய்வமான மாயோனைப் பெண்கள் நெல்லையும் முல்லை மலரையும் தூவி கைகளைக் கூப்பி வழிபட்டனர். ஆய்ச்சியர்களின் கணவன்மார்கள் போர் அல்லது பொருள் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றபோது அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்து நன்நிமித்தம் (விரிச்சி) கேட்கும் வழக்கமும் இருந்தது. நன்நிமித்தம் கேட்டலின் மூலம் தலைவியின் வருத்தத்தைத் தோழிகள் போக்கினர் என்பதை,

இன்னே வருகுவர்தாயர் என்போள்
நன்னர் நன்மொழி கேட்டனம் (முல்லைப்பாட்டு, பா. 10 - 16)

என்ற முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு முல்லை நிலத்தில் 'விரிச்சி கேட்டல்' என்ற நம்பிக்கையும் தலைவியின் காத்திருப்பு கலந்த மக்களின் பண்பாட்டு வழக்கத்தையும் காண முடிகிறது. ஆயர்குலம் கைகளில் இளஞ்சூட்டிகளைஏந்தியவாறு மதிய உணவாகக் கூழையும் எடுத்துமேய்ச்சல் நிலத்திற்குச் சென்று திரும்பப் பாலுடன்ஊர் திரும்புவதையும் ஆடு மேய்க்கின்ற ஆயன் தலையில்சூடிய பசுமையான முகைகள் மாலையில் மலராகப்பூத்துவிடுகின்ற செய்தியையும்,

அலரே வாரார் முல்லையும் பூத்தன
பறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழிய
பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்
ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்
சூடிய எல்லாம் பசு முகையே (குறுந்தொகை, பா. 221)

என்று குறுந்தொகை விளக்கம் கூறுகிறது. இதன் மூலம் முல்லை நில மக்கள் கூழ் உணவினை உண்ணும்போது குடலில் கலந்துள்ள கொழுப்பினைத் குறைக்கவும், உடல் எடையைச் சீராக வைத்துக்கொள்ளவும், உடலை ஆரோக்கியமாகவும் வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்று உணர்ந்த மக்கள் அன்றே பசிக்காக மட்டும் உணவினை உண்ணாமல் அவரவர் நிலையை அறிந்து அதற்கு ஏற்றாற்போல் உண்டு ஆரோக்கியமாக வாழ்ந்த வழக்கத்தை அறிய முடிகிறது. முல்லைநிலப் பெண்கள் அனைவரும் முல்லைப் பூக்கள் மலர்ந்து விளங்கும் சோலையில் விளையாடிப் புகுந்தனர் என்ற செய்தியை,

நாறிரும் கூந்தல் பொதுமகளிர் எல்லாரும்
முல்லையம் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோடு (கலித்தொகை, பா. 101)

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

என்று கலித்தொகைப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. இதன் மூலம் முல்லை நிலப் பெண்கள் தன் பொழுது போக்கிற்காக, முல்லை மலர்கள் நிறைந்த சோலைகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை உணர முடிகிறது. எனவே, காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நில மக்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்த்தும் பால், மோர், உணவுகளை உண்டு வாழ்ந்ததும் இவர்களின் வழக்கமாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. மேலும் திருமாலை வழிபடுவதும் மேய்ச்சலில் யாழ் இசைப்பதும் வழக்கமாக இருந்த இவர்களின் வாழ்க்கை முறை சிறப்பாக இருந்ததை அறியலாம்.

முல்லை நில மக்களின் மனை மாண்பு

முல்லை நில மக்கள் இல்லறச் சிறப்பானது காடும் காடு சார்ந்த செம்புல நிலத்தில் அன்பு, ஒழுக்கம், காத்திருத்தல், கால்நடை வளர்ப்பு ஆகியவற்றில் சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர். ஆயர்கள் ஏறுதழுவுதல் மூலம் வீரத்தை நிரூபித்து பெண்களை மணமுடித்ததையும், தலைவன் போர் அல்லது பொருள் தேடலினால் பிரிவின் போது தலைவி காத்திருத்தல் உணர்த்தும் கற்பு மனத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தனர். வினை முடிந்து மீண்ட தலைவனை, தலைவி எதிர்பார்த்து அவனை வரவேற்றதையும், மகிழ்வித்த செய்தியும் மீண்டும் தலைவன் பாகனிடம் உவக்கிறான். இச்செய்தி,

மறத்தற்கு அரிதால் பாக! ...
அறத்தொடு பொருந்திய வையத்துத் தொழில் கொளீஇய
மடமா அரிவை மகிழ்ந்து அயர் நிலையே (நற்றிணை, பா. 42)

என்று நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலில் தலைவன் பாகனிடம், பல நாள்கள் நீர் இன்மையால் வறண்டுள்ள நிலத்தில் மழை பெய்ததால் பள்ளங்களில் நீர் நிறைந்ததும் உயிரினங்கள் மகிழ்ச்சியடைவதைப் போல் தலைவியும் என்னையும் வரவேற்றாள் என்கிறான். இதிலிருந்து தலைவியின் மகிழ்ச்சி நிறைந்த உள்ளம் வெளிப்படுகிறது. மேலும், தலைவன் வினைமுடித்து வருவதாகக் கூறிய கார்காலம் வந்துவிட்டது, தலைவன் வராததால் தலைவி வருந்துகிறாள். தனிமைத் துயரில் வருந்தும் தலைவி, தலைவன் ஆற்றியிரு என கற்பித்துச் சென்ற சொல்லைக் கடப்பது கற்பிற்கு இழுக்காகும் என நினைத்து ஆற்றியிருக்கிறாள்.

இன்துயில் வதியுநற் காணாள், துயர் உழந்து
நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைபு புலம்பொடு
நீடுநினைந்து தேற்றியும் (முல்லைப்பாட்டு, பா. 80-82)

என்ற முல்லைப்பாட்டு அடிகள் தலைவிகள் நெஞ்சை ஆற்றிவித்து இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வருந்தும்போது அவளைத் தோழி ஆறுதல் படுத்துகிறாள். இயற்கை பருவ காலத்தை மறந்து மழைபொழிவதால் கொன்றை காந்தள் முதலான பல மலர்கள் அறிவுற்று மலர்ந்தன. ஆதலால் இவற்றை கார்காலம் என நினைத்து வருந்தாதே என்று இயற்கையைப் பழித்துத் தலைவியைத் தேற்றுவிக்கும் பண்பு கூறப்படுகிறது. பொருள் தேடிப் பிரிந்து மீண்டு வந்த தலைவன் தோழியிடம் ஏன் தலைவியைப் பலமுறையும் கவனித்துக் கொண்டதாக தோழியிடம் கூறியதற்கு அதற்குத் தோழி வள்ளல் நள்ளியின் காட்டில் உள்ள பசு நெய் வெண்ணைய் சோறு ஏழு கலங்களில் கொடுத்தாலும் தலைவியின் அன்பிற்கு ஈடாகாது எனத் தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட அன்பு உயர்வானது என விவரிக்கிறாள் இதனை "திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்" என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் (210) விளக்குகிறது. முதையல் நிலத்தில் போர் முடிந்த பின் தலைவியைக் காணும் ஆவலுடன் இருக்கும் தலைவனிடம் தலைவியின் ஊரில் ஆண்மானும், பெண்மானும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளது என்றும் தலைவி உனக்கு வருந்தி வாடித் உன்னை மகிழ்விப்பாள் என்று பாகன்கூற தலைவன் மகிழ்ந்த காட்சியை "விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி" என்று நற்றிணைப்பாடல் (121) அடி எடுத்துக் காட்டுகிறது. தலைவனை எதிர்பார்த்து தலைவி காத்திருப்பதும், தலைவியின் காதலும் ஆசையுடன் விரைவாக தலைவன் வருவதுமாகிய காட்சியிகள்

மலர் 5, சிறப்பிதழ் 1, ஆடி 2057 இ-ஐ.எஸ்.எஸ்.எண்: 2583-0481
எம்.எல்.ஏ., டி.ஓ.ஏ.ஜே. குறியிடப்பட்டது

இருவரின் உள்ளன்பை வெளிப்படுத்துகிறது. தலைவன், அன்பிற்குரிய தலைவியைத் தழுவி பாணர்களின் இசையின் பயனோடு கூடி காதல் இன்பத்தில் வாழ்வதைக் ஐங்குறுநூறு செவிலிப்பத்து பாடலில் செவிலி வாயிலாகக் கூறப்படுகிறது. தலைவன், தலைவி, புதல்வன் மூவரும் படுத்திருந்த காட்சி இனிமையாகவும் அவ்வன்பு பெரிய இடத்தினை உடைய உலகம் முழுதும் ஒப்பாகும் என்று தலைவியின் இல்லற வாழ்வைப் பார்த்து செவிலி மகிழ்ந்ததை பல ஐங்குறுநூறு பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேற்கண்ட செய்திகள் வழி தலைவன் தலைவியின் இல்லற மாண்பு சிறப்புடன் இருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லை நில மக்கள் அனைவரும் வாழும் இடத்திற்கேற்ப சிறந்து விளங்குகின்றனர். அவர்கள் வளர்த்துவரும் ஆநிரைகளுக்கு ஏற்ப பெயர் பெற்றும் விளக்குகின்றனர். மேலும், இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்கின்றனர். கார்காலமும் அவர்களுக்கு ஏற்புடையதாக அமைகிறது. அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏறுதழுவல் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. ஏறுதழுவுதல் மூலம் வெற்றி பெற்று மணம் முடித்து இனிய வாழ்க்கை வாழ்ந்ததையும் காணமுடிகிறது. முல்லை நிலத்தில் காணப்படும் பிரிவுத்துயரம் தலைவனுக்காகத் தலைவி ஆற்றியிருக்கும் உயர்ந்த பண்பையும், வருத்தம் போக்க தோழி விரிச்சி கேட்கும் முறையும் அவர்களின் பழக்கத்தில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. ஆநிரைகளை மேய்த்து, அவற்றின் கிடைக்கும் பொருளாதாரத்தை வைத்து வளமாக வாழ்ந்ததை அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் மூலம் புலனாகிறது. இவற்றின் மூலம் முல்லை நில மக்கள் அவர்களின் நெறியிலிருந்து மாறாமல் வாழ்ந்து காட்டுவதும், அவர்களின் பழக்கவழக்கங்களின் மூலம் மற்ற நிலத்தில் காணப்படாத அளவுக்கு உயர்வாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும் இக்கட்டுரை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

குறிப்புகள்

[1] இளங்குமரன். *புறநானூறு.*வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
[2] இளம்பூரணர். *தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்.* முல்லைநிலையம், சென்னை.
[3] உ. வே. சாமிநாதய்யர். *குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்).* கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
[4] ச.வே .சுப்பிரமணியன் .*முல்லைப்பாட்டு.* மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
[5] முனைவர் இரா. செயபால். *அகநானூறு (மூலமும் உரையும்).* நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
[6] அ. தட்சணாமூர்த்தி. *ஐங்குறுநூறு (தொகுப்பு -1).* நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
[7] பாலசுப்ரமணியம். *நற்றிணை (மூலமும் உரையும்).* நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
[8] ஞா. மாணிக்கவாசகன். *பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்).* உமா பதிப்பகம், சென்னை.
[9] ஞா. மாணிக்கவாசகன். *புறநானூறு (மூலமும் உரையும்).* உமா பதிப்பகம், சென்னை.
[10] அ. முத்துச்சாமி. *சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்.* சென்னை, திசம்பர்.1993 -
[11] ந.மு .வேங்கடசாமி நாட்டார். *அகநானூறு.* கழக வெளியீடு, சென்னை.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை.
கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை.
கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை.
இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் https://creativecommons. org/licenses/by/4. 0/ கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.